

En tilförne skiön, nu
förwisnad, doch alltid
wälluchtande ros, uthaf
assesso...

Altan, Johan.

1700-1829 81 Cbza 1716 Rosenstedt

National Library
of Sweden

En tilfôrne Skôn /
 Nu förwifnad /

Doch

Altid Wälluchtande

WWS /

Wthaf

Assessorens i Kongl. Swea Wäff. Rätt /
 Wälborne Herr HENRICH
 ROSENSTEDTZ

Kiâr-Wälfelige Dotters /

Den Wälborne JUNGFURUS /

af ANNA STINA
ROSENSTEDTZ

Dygder /

Wthi hela Des lifstid /

Doch

Blomstrande Ungdoms Währ. Dagar

Wprunnen;

Men efter Hennes / lif Rosernas / Fortta /

Doch

Kedan i det Elfte ålders Åhret slutne
 lefnadz dagar /

På Des Graf / den 2. Junii 1716.

Furmen

af

21.

Du om wahren / som the första
Rosor täckias bäst en hwar:
Så står ock / i forthet största /
Theras sägring några daar;
Hwarför the ock / i vårt minne /
Intet längre blifwa qwar:
In wi them för ögon sinne /
Och man lughten af them drar.
Men ther mot / som thet sant blifwa
Alltid skal / hos stor och små /
At währ Roserna ypplifwa
Til sigh hwar och ens åtrå:
Så beständig man besanna /
På Des mull kan mycket wäl /
At then lilla Jungfru ANNA
STINA, wunnit mången själ
Sigh at älska / som: sin Mamma
Måst / ther näst och Pappan får
War åth Henne / medh then samma
Kärlek / får åth sigh han ar.

Ty som första Rosor fina
 Gifwa på then ljuvsta lucht:
 Så lät förstfödd ANNA STINA
 Mast påskina Dygd och Tucht.
 Hvilket thes Föräldrar nögda
 Giorde/ och fast mera glad/
 In som of om wahren frögda
 Rosors lucht/ samt sköna blad.
 Men ach! Hon war ei allenast/
 Bthi sin Föräldrars säng/
 Första/ utan ock then klenast
 Rosen lif/ på grönan äng.
 Ty som hon af Ros ock hade
 Namn/ så giord' Hon gagn therför!
 Då hon sigh så snart vpsade
 Werldsensienst/ och tillbehör;
 At när ingen sigh inbilla
 Mänd' på tusend' mihlar thet/
 At så hastigt än then lilla
 Rosen/ Jungfru ROSENSTEDT
 Skull' bortwisna och försalla/
 Då har/ hwars formodan mot/
 Allaren en dodjens galla
 Sigb förborgat/ i thes rot.
 Doch som/ wi then Ros ei sakna/
 Hwar af mycken saft vthslot:
 Ty/ om Rosen än mänd slakna
 Så ar fastens lucht doch sot;

Altså

21.
Alltså kan ei heller thenna
Dödsens galla haswa kraft
At vthtorcka minnets penna
Wät af Dygde-Rosens saft/
Så at hon ther medh ju skrifwa
Skal/ i Fruns och Herrens hog/
Thetta: at som/ the bortgifwa
Rosen/ måst/ så ha'a the fog/
Til at hoppas återminna/
För en ROS fulkomligt Trä;
Hwar på löf/ för blad at finna/
Samt för Roser/ fruchter ä.
Löf/ som aldrig kunna blekna/
Frucht/ som altid sitter qwar/
Som GUDS ARDA thet vptekna
Lätit/ och betygat har;
Them thet sehn skal ewigt lära/
Wid en lefwand Wattu-Bäck:
Himla HERREN/ GUD til ähra/
För all Helgon Ingla-Täck.
Men måst til ett himmelskt nöje
Sin Föräldrar bägge Tw/
Hwilkas mun då full af löje
Blic/ som han af grät är nu.

IOH. ALDEN.
Uf. F. O. Bock.

